

Nunc meminisse iuvat

Beekvliet

Reünistenvereniging

TEMPORA NOSTRA

I Tempora Nostra ■ 33ste jaargang, nummer 3, 2021

Een klik op een titel brengt u naar de bewuste pagina.

Een klik op de middellijn brengt u terug naar deze inhoudsopgave.

Inhoud

• Beekvliet bij de tijd	4	• Voorbereiding reünie 2022 in de Glazen Boerderij	33
• Reünie 9 april 2022: de stand van zaken!	10	• Reünie Examenjaar 1970	34
• Jan Lurinks legt uit: de tempel van Hephaistos	11	• Met NMI-prijs op zak: Hugo van der Heijden	36
• Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws	12	• Oud-leerling Peerke Donders verdient beeld op Beekvliet	40
• Aaron Spoor: 'Toneelspeler, diplomaat en soldaat'	18	• Hoe is het toch met.....?	44
• Reünie examenklas 1967	23	• Alex Krebber	49
• Hanne Buis, powervrouw bij Schiphol en Lelystad Airport	26	• Personalía	50
• Henk Wijnen: instrumenten uit de vitrinekast	32	• Colofon	

De verbouwing is in volle gang

Getekende impressie van de nieuwe aula en de omgeving.

I Voorwoord december 2021

Beste leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

De Coronaklaas en de Wappiet hebben intussen plaatsgemaakt voor een Covid-kerstman, zoals ik die onlangs in de hal van Beekvliet aantrof.

Precies een jaar geleden schreef ik op deze plek, dat we nu (december 2021) wel zouden weten wat de 'viruswaarheid' is. Conclusie: nee, situatie ongewijzigd. Concrete plannen

maken blijft dus moeilijk. Toch geven we nieuws over de aanstaande lustrumreünie, die waarschijnlijk een andere opzet en invulling gaat krijgen. En dan maar afwachten of Beekvliet tegen die tijd ook uit de bouwput is verrezen, Misschien wel als een tempel van Hephaistos, zoals Jan Lurinks die ooit zag. Of wellicht krijgt oud-leerling Hanne Buis weer hetzelfde gevoel als destijds: "Toen ik Beekvliet binnentrad, ervoer ik rust en ruimte." Als 'hoogvlieger' van nu bleek zij ook op Beekvliet al een voortrekkersrol te vervullen.

De oudste reünisten onder ons herinneren zich nog de jaarlijkse prijsuitreiking. Die traditie kreeg een soort vervolg in de NMI-prijs. Een van de gelauwerden, Hugo van der Heiden, weet zich nog steeds te profileren. Dat doet ook Aaron Spoor, in de vele rollen die hij vol enthousiasme is blijven spelen. Oud-docent Alex Krebber deelt met ons zijn gedachten over zijn Beekvliettijd, maar ook over politiek, coronabeleid, ethiek en religie. Oud-leraar Norbert

Smulders vertelt over zijn bijzondere ervaring met het verschijnsel 'functie elders'. Een oud-student uit een nog verder verleden, Peerke Donders, wordt tot slot in herinnering gebracht door Ed Wagemakers. Volgens hem verdient de bescheiden Peerke (opnieuw) een beeld op Beekvliet. Waarvan akte!

Hopend op minder 'mutaties' wenst de redactie jullie een goed en gezond 2022!

Omnia mutantur, nihil interit (Ovidius, Metamorfosen)

Alles verandert, niets vergaat

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter Tempora Nostra

I Beekvliet bij de tijd

“Als hopelijk schooljaar 2021-2022 weer heel normaal aan het verlopen is”, schreef ik in de septembereditie, hoopvol vooruitkijkend naar het nieuwe schooljaar. Inmiddels kunnen we constateren dat het zeker nog geen normaal schooljaar is, nog altijd midden in een verbouwing en met toch weer terugkerende coronamaatregelen...

Door Patrick van Aarle

Een chaotische start

Het nieuwe schooljaar begon bijna met een valse start. De verbouwwerkzaamheden in de zomervakantie waren minder hard opgeschoten dan gepland, waardoor op de laatste dagen voor het begin van het nieuwe schooljaar nog druk gewerkt werd aan de herinrichting van de lokalen in de voormalige studiezaal: het nieuw aangelegde ventilatiesysteem moest nog onder plafondplaten ‘verstoppt’ worden en in diverse lokalen werd nog nieuwe vloerbedekking gelegd. Studiezaal en studiehuis waren inmiddels wél verenigd tot een lange brede ‘boulevard’, in de volksmond voorlopig de Via genoemd. Gevoelsmatig is die naam trouwens nog niet af, een toepasselijke specificatie achter dat ‘Via’ is wenselijk. Wie hiervoor een goede suggestie heeft, zij van harte uitgenodigd om die door te geven!

Op de eerste maandagochtend werd de algemene personeelsvergadering zelfs noodgedwongen vervangen door ‘werk in uitvoering’, waarbij de lokalen aan de Via door de docenten en OOP'ers werden schoongemaakt en voorzien van meubilair. Ook de gymzalen werden alternatief ingericht: de ene zou een tijdlang als personeelskamer gaan fungeren, terwijl de andere zeker tot Kerst

De oranje Via, waar ooit studiezaal en studiehuis waren

een dubbelfunctie voor de leerlingen kreeg: zowel studiehuis als aula. Het was allemaal net op tijd gereed voor de ontvangst van de leerlingen op dinsdag, maar het bleek wel een voorbode voor een woelige verbouwingstijd: in de maanden september tot december zijn achtereenvolgens de kantoren en personeelskamer, de garderobe en

De stand van zaken begin december: de buitengevel al zichtbaar, maar binnen wordt nog hard gewerkt

de wiskunde- en muzieklokalen in het midden van de school gerenoveerd. Je weg vinden door de school bleek geen sinecure, aangezien de beschikbare doorgangen soms van dag tot dag konden verschillen. Gelukkig kwam er in de loop van de tijd wel steeds meer kleur in de school: de mediatheek en studieruimtes boven hebben een rustige donkergroene uitstraling, de vloeren in de lokalen zijn donkerblauw, de Via is een zee van oranje en de garderobe oogt zeer vriendelijk lichtgroen. Ondertussen was de nieuwe aula, met de bijbehorende nieuwe hoofdingang, ook nog steeds in aanbouw, al begon deze in de loop van de maanden wel steeds meer op een aula te lijken.

Als de tekeningen ook echt in praktijk worden gebracht is de voorlopige bijnaam ‘Blaula’ zeer karakteristiek. Er wordt beweerd dat deze gereed is tegen de tijd dat jullie deze editie van Tempora Nostra in de brievenbus vinden, maar een maand voordien is dat nog niet volledig voor te stellen. Al met al werd het improvisatievermogen van de docenten in deze omstandigheden aardig op de proef gesteld. De leerlingen leken zich minder van de bouwchaos aan te trekken: met hun nog flexibele geesten verplaatsten zij zich ogenschijnlijk zonder mokken door de steeds veranderende gangen van de school.

- ▲ Wat is het: een gymzaal, een studiehuis, een aula of een opbergruimte?
- ▼ De garderobe, zojuist voorzien van een nieuwe groene vloer

Patrick van Aarle (bijna onzichtbaar in camouflagepak) is blij dat de kleur van de vloerbedekking op zijn kledingkeuze is afgestemd

resultaten van periode 1 te bespreken en te bekijken met welke (extra) begeleiding en zelf geformuleerde leerdoelen de leerling goed aan periode 2 zou kunnen beginnen. Daarbij zullen in het nieuwe kalenderjaar diverse leerlingen dus aan oud-leerlingen gekoppeld worden: oud-Beekvliet helpt Beekvliet!

Veel oud-Beekvliet voor de klas

Het aantal nieuwe gezichten onder het personeel viel dit schooljaar mee. In de persoon van Daniël de Jong werd de sectie scheikunde verrijkt met een – nomen est omen – jonge nieuwe aanwinst en Ine Sterks kwam het OOP versterken. Daarnaast viel vooral het aantal oud-Beekvlieters op dat deze herfst voor de klas kwam te staan als docent of stagiair: Sophie van de Loo (examen 2017) voor de klassieke talen, Britt van Oorschot (2017) voor Engels, Thomas Kaufmann (2013) voor Nederlands en biologie en Karlijn Verhulsdonck (2013) voor Frans. Deze invasie kan niet onopgemerkt blijven: in de volgende editie van Tempora Nostra zullen zij aan de tand worden gevoeld!

Weer op pad

In elk geval mocht er weer aan alle leerlingen de hele week les gegeven worden en dat werd door alle partijen als een verademing beschouwd. De 130 leerlingen van klas 1 konden ook weer 'gewoon' op brugklaskamp, inclusief overnachting. Toch was dat niet helemaal gewoon, want na vele, vele jaren bij de Heesemanshoeve in Boxtel vond het kamp nu plaats bij Kampeerboerderij

Naweeën van thuisonderwijs

Wél gaven veel leerlingen aan dat ze last hadden van naweeën van de periode van thuisonderwijs, in de vorm van leerachterstanden, een algeheel gevoel van stress of moeite om weer in een goed leerritme te komen. Met de extra gelden die de overheid beschikbaar heeft gesteld om deze achterstanden weg te werken waren vanaf het begin van het schooljaar al wat extra lessen en begeleidingslessen opgestart, maar ook oud-Beekvlieters werden ingeschakeld. Een inventarisatie in de herfst onder de afgelopen tien examenjaren leverde een enorm aantal reacties op van oud-leerlingen die graag hulp willen komen bieden in de vorm van bijlessen aan groepjes of individuele leerlingen. Na de eerste proefwerkweek werden begin december de behoeften van de leerlingen geïnventariseerd op de eerste editie van de 'mentorendag': een dag waarop de mentor in de gelegenheid werd gesteld om met al zijn of haar leerlingen de

Beekvliet eindelijk weer in Rome: een van de groepen voor de Sint-Pieter

Kuijpershoefke in Loon op Zand. Dat bleek qua locatie een prima vervanging, alleen zat het weer dit jaar niet alle dagen mee: plotselinge plensbuien zorgden enkele malen voor doorweekte brugklassers. Zij lieten de pret er echter niet door bederven, het kamp was een mooie start van hun Beekvlietcarrière. Daarbij krijgen zij dit jaar te maken met een nieuwe afdelingsleider voor klas 1, Joep Teulings (LO en wiskunde). Hij heeft dat stokje overgenomen van Eva Roefs, die op haar beurt als afdelingsleider klas 2 en 3 aan de slag is gegaan in plaats van Maurice van Mill.

Ook klas 2, 3 en 4 mochten in de eerste schoolmaand op pad: zij gingen een dagdeel klimmen (en desgewenst daarna nog zwemmen) bij het klimbos van

de IJzeren Man in Vught. Dat hadden zij nog tegoed, want toen dit uitje net voor de zomervakantie voor hen op het programma stond, bleek het ook in juli in Nederland heel hard te kunnen regenen. Maar van uitstel kwam in dit geval gelukkig geen afstel.

Klassieke reizen

En dat gold ook voor de klassieke reizen naar Rome en Griekenland. De leerlingen die gedacht hadden dat zij in april 2020 als vierdeklasser de mooiste reis van hun Beekvliet-carrière zouden maken, haalden opgelucht adem toen ze deze na drie keer uitstellen uiteindelijk half oktober 2021, inmiddels als leerling van klas 6, toch nog konden meemaken. De organisatoren van de reis werden vanwege reis- en testvereisten vooraf

nog aardig uitgedaagd, maar uiteindelijk kon iedereen die dat wilde mee en tijdens de reizen zelf verliep alles eigenlijk bijzonder gladjes. En waar het voor veel leerlingen hun eerste kennismaking was met het klassieke Rome of Griekenland, ging docent Nederlands Marc Huijbregts al voor de 25e keer mee naar Rome. Zijn leerlingen konden dat zeer waarderen en gaven hem als bedankje een AS Roma-shirt, voorzien van naam en bijpassend rugnummer, zie foto.

Komende tijd weer onzeker?

En dus hadden bijna alle 684 leerlingen van Beekvliet – we begonnen dit jaar helaas weer met een leerlingenaantal onder de 700, na het vertrek van de laatste van twee heel grote opeenvol-

gende examenlichtingen – bij aanvang van de herfstvakantie in ieder geval ook weer eens een buitenschoolse activiteit meegemaakt. Alleen klas 5 was nog niet aan de beurt geweest, maar voor hen staat de klassieke reis in april op het programma.

Dat wil zeggen: corona volente. De eind november ingezette landelijke coronamaatregelen leggen de school in elk geval weer even beperkingen op: de ouderspreekuren waren eind december wederom online en de altijd goed bezochte studievoorlichtingsavond door oud-leerlingen werd verplaatst naar eind januari. Uiteraard in de hoop dat de oud-Beekvlieters dan wél weer naar school mogen komen om de bovenbouwleerlingen van informatie over vervolgoopleidingen te voorzien. Maar of dat dan alweer mag? We gaan komende maanden meemaken wat er wel en niet kan en of de verbouwing inderdaad tot een mooi eindresultaat leidt. In de volgende editie lezen jullie het resultaat! Tot dan! ★

Marc Huijbregts krijgt van de leerlingen een AS Roma-shirt vanwege zijn 25e Rome-reis

Reünie 9 april 2022: de stand van zaken!

Zoals in de vorige editie van *Tempora Nostra* al bericht, is het plan om op zaterdag 9 april 2022 de uitgestelde reünie alsnog te laten plaatsvinden. Begin oktober is een enthousiaste groep vrijwilligers op Beekvliet bij elkaar gekomen en inmiddels is gestart met het nadenken over het programma, de logistiek en de communicatie.

Punt van zorg blijft de situatie rondom het coronavirus. Op het moment van schrijven (eind november) is juist het aantal mogelijke activiteiten weer ernstig ingeperkt door de 'avondlockdown'. Iedereen zal begrijpen dat het voor het bestuur van NMI in de huidige situatie lastig is om met zekerheid vast te leggen wat de mogelijkheden op 9 april zullen zijn.

Het standpunt van het bestuur van NMI is dat we voorlopig alle mogelijke opties voor 9 april bekijken. Dat kan variëren van een volledige reüniedag met dag- en avondprogramma, een reünie met alleen een dagprogramma op (het vernieuwde) Beekvliet of, in het minst gunstige geval, een alternatief waarbij (ook) online middelen worden ingeschakeld. Onze intentie is om in ieder geval op 9 april iets te organiseren, in welke vorm dan ook. De datum van de reünie nogmaals doorschuiven lijkt ons niet wenselijk; in dat geval komen we namelijk alweer te

dicht in de buurt bij het volgende lustrum (210 jaar Beekvliet, in 2025).

Kortom: we vragen iedereen om 9 april nog steeds in de agenda vrij te houden. Via onze website www.reunistenbeekvliet.nl, Facebook (<https://www.facebook.com/reunistenbeekvliet>), Instagram (@reunistenbeekvliet) en onze nieuwsbrief zullen we jullie op de hoogte houden hoe we op een verantwoorde wijze op deze dag samen met al onze vrijwilligers de reünie vorm willen gaan geven!

Wordt vervolgd! We hopen jullie nog steeds in groten getale te ontmoeten op 9 april 2022!

Bestuur Nunc Meminisse Iuvat

Wil je ook een plekje in de lustrum-special? T.g.v. de reünie verschijnt een lustrum-special van Tempora Nostra. Grijp nu je kans om daarvoor een bijdrage in te sturen. Graag vóór 1 februari 2022: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Jan Lurinks legt uit: De tempel van Hephaistos

'Gewassen pentekening' van de tempel van Hephaistos

Na ons bezoek aan de Meteorakloosters keren we weer terug naar Athene. We zijn tijdens een wandeling door de stad terecht gekomen op de Agora, het oude marktplein van Athene aan de voet van de Akropolis. Agora betekent bij Homerus 'vergadering van het volk' en duidt tevens de plaats aan.

Op dit plein bevindt zich de best bewaarde tempel van Griekenland, de

tempel van Hephaistos, een Dorische Peripteros (6 bij 13 zuilen) versierd met een fries, waarop de heldendaden van Herakles.

Ik zoek vlug een plek met goed zicht op de voorzijde van de tempel. Snel werken is nu geboden, want onze groep trekt langzaam verder.

Daarom kies ik nu voor een viltstift op waterbasis, zodat ik met een nat penseel de lijnen van de tekening wat kan laten uitlopen tot getinte schaduwvlakken. Hierboven de 'gewassen pentekening' zoals men dat noemt. ★

I Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws

Regelmatig signaleert en ontvangt de redactie van Tempora Nostra nieuws van of over oud-Beekvlieters in berichten uit kranten, tijdschriften, via e-mails, van internetsites of social media. Hieronder een selectie daaruit. Wil je ook iets melden, over anderen of jezelf? Stuur ons een mailtje: reunisten@gymsnasiumbeekvliet.nl

Door Peter van Overbruggen

Lars van Dartel (ex. 2021) doet met broer Rens mee aan wereldkampioenschap jeugdzeilen

Van Beekvliet kreeg Lars alle ruimte om met zijn 'superleuke hobby' bezig te zijn. De broers van Dartel werden 38e van de 97 boten die deelnamen aan het WK in Travemunde in Duitsland.

(...) Het was de eerste grote wedstrijd die ze voeren: "Het was meteen een sprong in het diepe," zegt Lars. (...) Lars stuurt en bedient het grote zeil en Rens bedient het kleinere zeil, de fok. Ze zeilden beiden al langer solo, Lars zes jaar en Rens vijf jaar. "We zitten pas een jaar in deze boot. We kunnen al meevaren met de top van de wereld," jubelt Lars. (...) Ook de laatste dag zal hen bijblijven. "Er waren 38 knopen, dat betekent een zware storm. De wind was zo hard, maar het was zó gaaf," (...) De liefde voor het zeilen komt niet van een vreemde. "Onze oma woont in Zeeland en heeft een grote boot. Daar zijn we mee gaan zeilen op vakantie. We willen later op een grote boot reizen maken. (...) Ze kunnen het goed combineren met school. (...) "Mochten we ooit in de knoei komen, dan denkt school altijd mee. Ze zijn heel meegevend daarin," vertelt Lars. (...) Momenteel kijken ze uit naar

de Nederlandse kampioenschappen die begin september plaatsvinden.

Bron: Mooischijndel, 4 augustus 2021.

Die Gedanken sind frei, dat kon je in Kamp Haaren wel zingen,...

De documentaire 'Kamp Haaren, leven tussen vrees en vrijheid' van Ellen van Kempen is klaar. In september 2021 werd de film aangekondigd in het Brabants Dagblad. De première vond plaats op 23 oktober op Beekvliet tijdens de vriendendag van Gedenkplaats Kamp Haaren. In de beekvlietboerderij is de prachtige tentoonstelling 'Gegijzeld, maar niet verslagen' over de gijzelaars in seminarie Beekvliet nog steeds te zien.

Cineaste Ellen van Kempen (ex 1993) werkte een paar jaar aan de film. Zo ging ze onder meer op bezoek bij drie nog in leven zijnde gevangenen die in Kamp Haaren zaten tijdens de Tweede Wereldoorlog. Van Kempen: „Inmiddels zijn twee van hen al overleden. Alleen Marie Blommaart is nog in leven, maar ze heeft inmiddels de leeftijd van honderd jaar bereikt.”

Vóór en ná de brand

Van Kempen filmde onder meer in Haarendael in Haaren, het grootsemina-

Vnr Jan Pommer, voorzitter Gedenkplaats Kamp Haaren en oud-burgemeester van Sint-Michielsgestel, cineaste Ellen van Kempen, verzetsstrijder Marie Blommaart en vrijwilliger Cees van Roessel tijdens filmpremière op Beekvliet

Blommaart toont hoe ze berichten verstopte in een borduurwerkje

rie waar de Duitsers het kamp hadden ingericht in de oorlog. „Gelukkig heb ik wat beelden van voordat Haarendael door brand werd verwoest. (...) De brand was een ramp voor Haarendael, maar voor het verhaal van de film kreeg alles na de brand nog meer waarde." *Preview van de film: Documentaire Kamp Haaren eindelijk te zien | Meierij | bd.nl*

Bron: Brabants Dagblad, 21 september 2021, door Domien van der Meijden

Kamp Haaren ligt in puin, de verhalen blijven leven

Filmmaakster Ellen van Kempen laat overlevenden aan het woord in haar documentaire Kamp Haaren. Bijna vier jaar werkte filmmaakster Ellen van Kempen, woonachtig in Rosmalen, maar geboren en getogen in Vught, aan de documentaire. Het zat haar niet mee.

In augustus 2019 ging een groot deel van de kamplecatie, voormalig grootseminarie Haarendael in Haaren, in vlammen op en in 2020 kon Van Kempen nauwelijks filmen vanwege de coronapandemie. Toch ligt er nu een audiovisueel monument van een klein uur. „Gelukkig had ik twee weken voor de brand nog shots gemaakt met een drone", vertelt de filmmaakster. „De interviews met de overlevenden had ik gepland in de voormalige cellen. Dat is niet gelukt, want die liggen in puin." Van Kempen projecteert foto's van de gevangenen van destijds op de beelden van het puin

en as van het huidige Haarendael. Dit geeft een soort poëtisch effect. Heden en verleden vinden elkaar.

Kleine verzetsdaden

In Kamp Haaren brachten de Duitsers van 1941 tot 1944 gijzelaars en gevangenen onder, ruim drieduizend in totaal. Drie van hen komen in de film aan het woord: Paul Aarts, Piet Matthijssen (beiden inmiddels overleden) en de 100-jarige Marie Blommaart. Blommaart was destijds begin twintig, woonde in het dorpje Lamswarden in Zeeuws-Vlaanderen en verrichtte kleine verzetsdaden. Ze werd opgepakt en verbleef in totaal vier maanden in Kamp Haaren. „Ach, verzet? Je deed het gewoon, het was nodig. We pleegden geen verzet, wij hielpen”, aldus Blommaart in de film. Ze vertelt hoe ze in Haaren in de zomen van haar handdoeken borduurde hoe het met haar ging. „De was werd naar huis gestuurd en

zo bleven ze daar op de hoogte.”

De documentaire wordt de komende tijd gebruikt voor educatie. Ook hopen Van Kempen en Pommer op belangstelling vanuit de nationale omroepen. Binnenkort gaan Stichting Gedenkplaats Kamp Haaren, Stichting Gijzelaarskampen Sint-Michielsgestel en Stichting Gijzelaars Beekvliet en Haaren samenwerken om de gezamenlijke historie die er ligt nog meer voor het voetlicht te brengen en te houden. De zeer vitale Blommaart was zaterdagmiddag persoonlijk aanwezig bij de filmvertoning. Ze straalt haar woorden waarmee de film eindigt ten volle uit: „De maanden in Haaren hebben mij gevormd. Ik weet wat het leven waard is. Ik leef.”

Bron: *Brabants Dagblad*, 25 oktober 2021, door Hettie van der Ven

Voormalig grootseminarie en kamp Haarendael na de brand

Verhuizing naar DePetrus was succes, tot corona....

Het Vughts Museum werd in DePetrus een écht museum in plaats van een 'verstopte' oudheidkamer. Aldus Henk Smeets, oud-leerling van Beekvliet.

Henk Smeets

Voor corona trok het Vughts Museum, sinds 2018 gevestigd in de voormalige Petruskerk, samen met vier andere gebruikers jaarlijks zo'n 220.000 bezoekers. Vele malen meer dan de paar duizend bezoekers toen ze nog verstopt zat in de oude maalterij aan de Taalstraat. „De verhuizing naar DePetrus is echt een succes gebleken”, schetst de huidige voorzitter Henk Smeets. (...) Dinsdag 19 oktober draagt hij de voorzittershamer over aan oud-wethouder Saskia Heijboer. Smeets: „We kunnen hier echt hét verhaal van Vught vertellen, vanaf de prehistorie. En onze museumcollectie groeit nog steeds. Mensen

lopen hier veel gemakkelijker binnen. En we beschikken hier ook over een depot voor onze kwetsbare kunst.”

Het enige nadeel van een kerk delen met nog vier andere organisaties, is volgens hem dat entree heffen niet meer mogelijk is. In de verbouwde rijksmonumentale kerk zijn ook de bibliotheek, Anders Bezig Zijn Vught, de Wereldwinkel en Welzijn Vught gevestigd. (...) Er staan ook mooie tentoonstellingen op stapel én we hebben volop nieuwe plannen. Henk heeft bijvoorbeeld recent rondleidingen door Vught verzorgd voor mensen met een visuele beperking. Dat is enthousiast ontvangen. (...) De coronasluiting is volgens Smeets gebruikt om de organisatie eens kritisch tegen het licht te houden. „We willen de vrijwilligers meer bij de organisatie betrekken, meer verantwoordelijkheid geven.”

Bron: *Brabants Dagblad*, 6 oktober 2021, door Miranda van Houtum

Oog in oog met een ongemakkelijk verleden

Door heel het land komt bezinning op gang over sporen van het slavernijverleden en de koloniale geschiedenis in en om gebedshuizen. Ook oud-Beekvlieter Peerke Donders (die ook elders in dit blad aandacht krijgt) ontkomt niet aan de speurtocht naar het slavernijverleden.

(...) In katholieke kerkgebouwen zijn minder sporen te vinden van de koloniale geschiedenis. Katholieken waren destijds tweederangsburgers en konden geen posities bemachtigen bij de protestantse elite die de VOC vormde. (...) Toch kent ook de katholieke traditie

Peerke Donders, foto ca 1880, bron: Wikipedia

beelden die ongelijke raciale verhoudingen weerspiegelen. In Tilburg staat een schilderij en standbeeld van Peerke Donders ter discussie. Aan zijn voeten, tegen hem opkijkend, zitten tot slaaf gemaakte mensen.

Bron: Trouw, 13 oktober 2021, door Marije van Beek en Tim van der Pal

Désirée Hairwassers (ex. 1988) uit Huissen doet niet open voor Sint Maartengezang

Désirée en dochter Isis laten kinderen voor dichte deur staan met Sint Maarten: 'Zingen slaan we over!' (...) Wat weer niet wil zeggen dat de kinderen voor niets komen. (...)

'Hier woont juffrouw Kikkerdril, die ons weer niets geven wil.' Een liedje dat stevast klinkt als kinderen een dichte

deur treffen terwijl duidelijk is te zien dat de bewoners thuis zijn. Dat zal de Huissense Désirée Hairwassers niet overkomen, ondanks het feit dat ze haar deur deze jaargang gesloten houdt. Niet omdat ze een hekel heeft aan Sint Maarten of kinderen, integendeel, nee alleen vanwege corona. (...) De Huissense wil de kinderen niet in de kou laten staan en bedacht een oplossing. Bij haar voordeur staat een bord met de oproep niet aan te bellen, niet te zingen, maar wel een lolly te pakken. Een grote pot snoepgoed staat bij haar voordeur zodat de zingende kinderen niet voor niets komen. (...) Gewoon praktisch denken, op deze manier is het veilig en kan er door de kinderen gewoon worden gelopen." (...)

Zelf maakte Hairwassers de tocht ook vele jaren met haar dochter. Maar die heeft de Sint Maarten-leeftijd al enige jaren achter de rug. „Dat was heel gezellig, al regende het wel vaak. Dan kwamen ze zeiknat thuis, omdat mijn dochter geen lolly wilde missen. Die regen mis ik niet, de gezelligheid wel. Gelukkig doen we nu veel andere dingen samen, popconcerten, musea en kringloopwinkels bijvoorbeeld.”

Bron: De Gelderlander, 11 november 2021, door Lex Halsema

Emma Andersson (ex. 2021) steunt Edukans met een gewonnen geldprijs die zij ontving van de reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat

Dit bijzondere bericht nemen we bij wijze van uitzondering -met toestemming van uitgever De Brug- in zijn geheel op. ►

21 oktober 2021 | Weekblad **de Brug**

Oud-leerling Beekvliet doneert helft gewonnen geldbedrag

Emma Andersson steunt Edukans

ROSMALEN - Dat onderwijs kansen biedt voor kinderen om zich te ontwikkelen, is geen nieuws. Dat een leerling bijdraagt aan de onderwijskansen van andere leerlingen is wél bijzonder. Oud-leerling van gymnasium Beekvliet Emma Andersson uit Rosmalen doneerde de helft van een gewonnen geldbedrag aan stichting Edukans. Hiermee draagt ze bij aan de kans op goed onderwijs voor leerlingen in ontwikkelingslanden.

Met het motto 'onderwijs, de kans van je leven' werkt stichting Edukans aan onderwijs in ontwikkelingslanden. Emma Andersson beseft dat de kansen die zij kreeg op gymnasium Beekvliet niet vanzelfsprekend zijn. Zij slaagde afgelopen schooljaar glansrijk voor haar eindexamen en ging studeren aan St. Andrews in Schotland. Vanwege haar uitzonderlijke werkzaamheden en prestaties op Beekvliet kreeg zij een prijs uitgereikt van de reünistenvereniging van gymnasium Beekvliet (Nunc Meminisse Iuvat).

Emma vertelt zelf over haar gift: "ik wilde graag de

helft van mijn prijs doneren aan Edukans. Ik wilde graag teruggeven aan de school, aan mensen die het geld nodig hebben, aan Edukans. Ik hoop dat mijn donatie de leerlingen en docenten betrokken bij de Edukans-commissie helpt met het verwezenlijken van hun doelen; onderwijs verbeteren en mogelijk maken in Afrika. Dit is een doel waar ikzelf erg in geloof, aangezien onderwijs veel ontwikkelingsmogelijkheden biedt voor kinderen, op zowel professioneel, geestelijk, sociaal en intellectueel gebied. Ieder kind heeft recht op die kansen. Je kan alles bereiken, zolang je in je doel gelooft." Met haar gift hoopt Emma in ieder geval het doel voor sommi-

ge kinderen mogelijk te maken of dichterbij te brengen.

Gymnasium Beekvliet is al vele jaren verbonden aan Edukans. Eens in de twee jaar reist/reizen er één of meerdere leerlingen van Beekvliet af naar een land in Afrika. Daar worden zij gekoppeld aan een leeftijdgenoot en worden ondergedompeld in de lokale cultuur en volgen daar onderwijs. Bij terugkomst dient de leerling als ambassadeur en zet hij/zij zich gedurende twee jaar in om door middel van grote en kleine acties zoveel mogelijk geld op te halen om het onderwijs in het bezochte land te verbeteren.

I Aaron Spoor: 'Toneelspeler, diplomaat en soldaat'

Aaron Spoor deed ruim vijf jaar geleden eindexamen op Beekvliet. Inmiddels diverse ervaringen rijker kijkt hij terug op zijn afgelopen jaren en de rol die Beekvliet daarin heeft gespeeld.

Door: Aaron Spoor (2016)

Toen ik vijf jaar geleden (2016) de spreekwoordelijke deur van Beekvliet achter mij dichttrok, had ik geen idee wie of wat ik zou worden. Ik droomde ervan om acteur te worden in de grootste Hollywoodfilms, misschien zelfs de opvolger te worden van Daniël Craig in de toekomstige James Bond-films. Zeg nooit nooit, maar zoals het er nu uitziet ga ik een andere – wat mij betreft leukere en waardevollere – toekomst tegemoet. Achteraf blijkt Beekvliet een

van de hoofdstukken te zijn geweest die de huidige koers in mijn leven heeft bepaald.

Hoe het begon

Als kleine jongen had ik altijd al een brede interesse, met name in geschiedenis, politiek en defensie (of 'het leger' zoals ik dat toen altijd noemde). Geen wonder dat ik op de basisschool altijd met vriend (en toekomstig Beekvliet-klasgenoot) Thorben Elzinga (2016) ging zwaardvechten met houten takken die we ergens in het park vandaan

Gymnasium Beekvliet 2012/2013

Aaron in klas 3 op Beekvliet, tweede rij van boven, tweede van rechts

Aaron bij het Beekvliet-toneel in 2014, in het stuk 'Het is altijd wel ergens nacht', hier samen met Babs Konijnenberg

plukten. Wanneer we moe waren en vol blauwe plekken zaten, draaiden we de videobanden van 'Ivanhoe' en 'Floris' helemaal leeg.

Ik was daarom dolblij toen ik hoorde dat Thorben en ik klasgenoten werden in klas 1D van Beekvliet. Het eerste jaar was het nog even aftasten in de nieuwe omgeving. Uiteraard zaten alle boeken voor de hele week standaard in mijn mega-brugpieperrugzak, waardoor ik toen al een goede set beenspieren kweekte. Na een tijdje kreeg ik een vriendengroepje, waar ik de rest van mijn Beekvliet-carrière een tafel in de pauze mee kon delen, maar ook buiten Beekvliet veel aan had.

Het toneel op

Maar, er bleef toch iets wat ik miste. Het soldaatje spelen van de basisschool was dan wel voorbij, ik had toch de behoefte om uit mijn comfort-zone te komen en de echte Aaron te ontdekken. Na de drama-lessen van meneer Faas besloot

ik me in het tweede jaar op te geven voor het schooltoneel, onder leiding van Sofie van der Vleuten en Willem Schouten. Dat bleek de beste beslissing van mijn hele Beekvliet-tijd. Tijdens de repetities en uitvoeringen van de toneelvoorstellingen ontdekte ik steeds meer kanten van mezelf die ik van tevoren niet naar buiten had durven brengen. Dit kwam mede door mijn moeilijke klas op de basisschool, waarin ik altijd op mijn hoede was om niet ten prooi te vallen aan de moeilijke kinderen, maar ook omdat er weinig andere momenten waren waarin ik bezig was om emoties en gevoelens aan te zetten die ik op die leeftijd niet of nauwelijks had ervaren.

Vanwege het feit dat ik toneelspelen zo leuk vond en hier en daar positieve feedback kreeg van anderen, had ik mezelf erop ingesteld dat ik dan maar naar de Toneelschool zou gaan. Dapper (en misschien naïef) als ik was, meldde ik me in de zesde klas aan voor audities

in Maastricht en Antwerpen. Als 17-jarig broekie dacht ik dat ik alles al wist en ging met de instelling dat ik er makkelijk doorheen zou komen naar beide steden toe. Je raadt het al: keihard afgewezen. "Ga eerst maar eens levenservaring opdoen en kom dan misschien eens terug", werd er gezegd. Dit weerhield mij er niet van om het script van het kersttoneelstuk (waarin alle oud-tonelers die ook in de zesde zaten aan meededen), te schrijven. De tweede teleurstelling volgde, toen ik geen erkenning kreeg voor het werk dat ik had gedaan tijdens de praatjes na de beide uitvoeringen, zelfs toen ik na het eerste praatje aangaf aan de spreker dat ik het script had geschreven. Toen ik dat jaar mijn diploma mocht ontvangen, ging ik daarom toch met een gemengd gevoel

Aaron als toerist op de Euromast in Rotterdam

van Beekvliet af, omdat toneel toch erg belangrijk voor mij was.

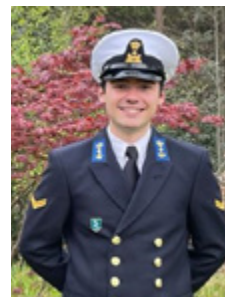
Tussenjaar als gamechanger

Omdat ik in een keuzecrisis zat na mijn Beekvliettijd, besloot ik om een

tussenjaar te nemen. Ik stelde mezelf twee doelen: ik wil een nieuwe taal leren en ik wil iets doen dat een impact heeft. Een jaar in de supermarkt werken zat er voor mij dus niet in. Als eerste besloot ik om drie maanden naar Salamanca te gaan om Spaans te leren. Vervolgens ging ik naar Berlijn, waar ik als vrijwilliger via Erasmus Plus theaterprojecten over inclusie, diversiteit en discriminatie op een school heb opgezet. Ook heb ik daar Duitse taallessen aan Syrische vluchtelingen gegeven. Tijdens deze periode heb ik vrienden van over de hele wereld gemaakt, maar ben ik ook gaan beseffen wat voor mij echt belangrijk is in het leven.

De gesprekken die ik had met de Syrische vluchtelingen zetten voor mij

goed in perspectief hoe blij ik mag zijn dat ik in Nederland en Europa mag wonen. Voor mij draait het niet alleen om mensen te entertainen, maar ook om te behouden wat goed gaat en te verbeteren wat beter kan in onze maat-

Recente foto van Aaron, in uniform

schappij. Dit wilde ik gaan bereiken door politiek actief te worden en te beginnen aan een nieuw hoofdstuk in mijn leven als bestuurskundestudent aan de Radboud Universiteit in Nijmegen.

Studeren en daarnaast...

De bovengenoemde drive om een toevoeging te zijn aan de maatschappij betekende ook dat ik het belangrijk vond om tijdens mijn studie breder te kijken dan alleen het studeren. Dit uitte zich in jaren in de opleidingscommissie van mijn studie, de facultaire studentenraad, het bestuur bij de Nijmeegse afdelingen van het CDJA en CDA, commissiewerk bij mijn studievereniging en studentenvereniging en werk als vlogger voor de universiteit.

Daarnaast had ik het geluk om deel te mogen nemen aan een programma genaamd United Netherlands. Dit is een trainingsprogramma voor studenten uit alle universiteitssteden van Nederland (die overigens voor een groot deel uit andere landen kwamen), waarbij ik elke vrijdag training kreeg in public speaking, onderhandelen en lobbyen. Hetgeen ik had geleerd, werd op de proef gesteld op de Model United Nations (MUN)-congressen van Oxford en Harvard, waarvoor ik naar Oxford, New York en Boston mocht reizen. Omdat diplomatie in principe ook

toneelspelen is, maar dan net op een andere manier, haal ik hier nog steeds veel voldoening uit.

Diplomaat én soldaat

Hoewel 'diplomaatje spelen' erg leuk is, wilde ik ook een directe toevoeging aan de maatschappij geven. Als student consumeer je vooral heel veel (ik schrok ervan hoeveel de samenleving betaalt voor mijn studie), met de bedoeling dat je dit dan na je studie terug kunt betalen.

"Omdat diplomatie in principe ook toneelspelen is, maar dan net op een andere manier, haal ik hier nog steeds veel voldoening uit"

Ik wilde echter tijdens mijn studie al wat terug doen. Daarom besloot ik om te solliciteren bij Defensity College. Via dit programma ben ik aangesteld als aspirant-reserveofficier bij de Koninklijke Marine. Dit betekent dat ik militair reservist ben en mijn opgedane kennis en vaardigheden van mijn studie direct toepas bij Defensie. Ook zit er een vormingsprogramma aan vast, waarbij ik werk aan leiderschapskwaliteiten en zelfreflectie, maar ook militaire skills. Ondertussen heb ik een half jaar bij het Directoraat-Generaal Beleid (DGB) gewerkt en kortgeleden mijn werkplek bij de Directie Operaties (DOPS) op het ministerie van Defensie in Den Haag afgerond (ook een half jaar). Binnenkort zal ik starten bij de Permanente Vertegenwoordiging van Nederland bij de EU in Brussel. Hier kan ik naast mijn leven als student dus zowel 'diplomaatje' als 'soldaatje' spelen, wat voor mij de ideale combinatie is.

Deze plek in Brussel komt niet uit het niets opborrelen. Ik heb namelijk mijn passie voor internationale betrekkingen en diplomatie na het afronden van mijn bachelor bestuurskunde doorgezet en ben begonnen aan de master European and International Governance aan de Vrije Universiteit Brussel. Ik wilde namelijk graag naar het buitenland, omdat dit de afgelopen tijd werd bemoeilijkt door onze grote vriend corona. Het leek me echter minder leuk om helemaal naar de andere kant van de wereld te gaan, omdat ik een erg fijne vriendenclub in Nijmegen heb. Daarom is Brussel de ideale combi tussen een nieuwe omgeving, nieuwe mensen, maar

ook een beetje houvast aan mijn hechte clubje in de mooiste stad van Nederland.

Parallellen met Beekvliet

Ik zie nog steeds veel parallellen tussen hoe ik op Beekvliet was en hoe ik nu ben. Altijd bezig zijn met dingen doen buiten het studeren, vrienden maken en wat betekenen voor anderen, zit er nog steeds in. Op Beekvliet resulteerde dit in een zesjescultuur, nu resulteert dat soms in lastige keuzes maken. Ik wil namelijk vaak vol enthousiasme allerlei nieuwe uitdagingen aangaan, maar soms wordt het wel eens druk om alle ballen hoog te houden. Nee zeggen zat en zit nog steeds niet helemaal in mijn aard, maar ik ben niet meer de stille kracht zoals ik dat op Beekvliet kon zijn. Nu zorg ik ervoor dat mijn werk wordt gezien en erkend.

Wat de toekomst gaat brengen zie ik wel. Ik ben geen man met een uitgestippeld plan, maar handel vooral uit wat goed voelt. Wat mij betreft zit ik op de juiste koers in mijn leven. Af en toe denk ik met een grijns terug aan de momenten waarop ik kon schitteren op het toneel van Beekvliet. Terwijl ik dit schrijf, denk ik terug aan het eerste stuk waaraan ik deelgenomen heb op Beekvliet: 'Mephisto, een soort van Faust.' Wanneer ik hieraan terugdenk, komt vooral de volgende (paradoxe) zin opborrelen, waarvan ik denk dat dit is wat Beekvliet me heeft geleerd: "Er is geen formule voor geluk, je moet het zelf maken. Hiervoor heb je soms gewoon een beetje geluk nodig."

Eén ding is zeker: ik heb geluk dat ik op Beekvliet heb gezeten. ★

I Reünie examenklas 1967

Norbert Smulders verhaalt over verdwenen verzoek tot 'functie elders'

Op vrijdag 8 oktober 2021 kwamen 18 oud-leerlingen van examenklas 1967 bijeen in de herberg De Brabantse Kluis in Aarle-Rixtel, in aanwezigheid van oud-leraar Nederlands Norbert Smulders. Het organiserend driemanschap, bestaande uit Jan Hoes, Henk van Rees en Marius Schoormans heeft er een traditie van gemaakt om een locatie te kiezen die qua (religieuze) sfeer nog een relatie heeft met het seminarie Beekvliet. In het geval van de Brabantse Kluis was dat vanwege het ernaast gelegen Missieklooster van de Zusters van het Kostbaar Bloed voortreffelijk gelukt.

Door Peter van Overbruggen

Aan het begin van onze bijeenkomst had ieder van ons die daaraan behoefte had, verteld hoe hij de afgelopen periode ervaren en doorgemaakt had. Net zoals in onze seminarietijd weleens gebeurde,

verscheen er een vrouw in de gedaante van een kloosterzuster. Zr. Madeleine kwam voor ons een lezing verzorgen over de oorsprong van de congregatie, het ontstaan van het klooster en de missiewerken die de zusters verrichtten. Uit haar eloquente mond hoorden we een boeiend verhaal bij een eigentijdse powerpointpresentatie.

Omdat krasse knarren ook even de benen moeten strekken, gingen we vervolgens een luchtje scheppen in de welriekende koeienstal van het biologische boerenbedrijf en maakten we gretig gebruik van de speciale permissie om het reeds goed bevolkte zusterskerkhof te bezoeken. Dat lijkt wellicht een morbide activiteit, maar het werd een ontspannen confrontatie met wat immers ons voorland is.

Norbert blikt terug

Tijdens het diner debiteerde Norbert Smulders enkele saillante delen uit zijn curriculum vitae. In de ons van hem bekende anekdotische verteltrant blikte hij terug op zijn leraarschap op Beekvliet (1954-1970). Aan zijn retrospectief ging

Toneelvoorstelling 1967 onder regie van Norbert Smulders

de opvallende vermelding vooraf dat hij de afgelopen maanden maar liefst drie reünies van Beekvlietstudenten had bezocht. Een knap staaltje van jeugdige elan van deze 90-plusser.

Zijn benoeming in 1954 tot docent Nederlands op Beekvliet was voor 'mijnheer Smulders' een volslagen verrassing: "Ik moest les gaan geven in een vak waarvoor ik totaal geen opleiding had gevolgd. Je wist niet wat je zou gaan doen en waarom je het zou gaan doen en daarom deed je maar wat in het handboek stond. Voor de klassen 1, 2 en 3 was er gelukkig een handboek voor de leraar. Daarin stonden de antwoorden op de vragen die voor de leraar te moeilijk waren. Hoe weet je leerlingen zo te boeien dat lessen ook een beetje ordelijk verlopen? Ik heb leerlingen een ontstellend aantal strafregels laten schrijven."

Vanaf 1955 volgde Norbert achtereenvolgens de Opleiding Nederlands M.O. A en B, in 1964 afgesloten met een akte van bekwaamheid. "De lijst van boeken die ik moest lezen voor het onderdeel literatuur van de M.O. B-opleiding liep voor mij uit op een maagzweer." In juni 1968 verzocht hij de bisschop in een brief hem een andere functie te geven, met daarin een pregnante zinsnede: "De reden hiervan is, dat het ordeprobleem, dat in zekere mate voor mijn lessen altijd actueel geweest is, het laatste jaar een zo grote omvang heeft gekregen, dat het te betwijfelen valt of dit probleem voor de toekomst nog op te lossen is, als ik leraar zou blijven."

Aan die brief is nog een anekdote verbonden...

De verdwenen brief

Hoe is het gegaan met mijn brief waarin Norbert ontslag vroeg?

"Omdat ik vond dat er haast was bij het verzoek om een andere functie, heb ik mijn brief persoonlijk in de brievenbus van het bisschopshuis in Den Bosch gepost. De brievenbus was van het oude type: een gleuf in de voordeur. Mijn brief viel op de grond en kwam kennelijk terecht onder de gangmat in het bisschopshuis... Daar werd hij pas enkele weken later bij een schoonmaakbeurt ontdekt. Te laat in het schooljaar om mijn ontslagverzoek nog te honoreren...

Dat verzoek werd uiteindelijk in 1970 voor de helft ingewilligd: hij kreeg een halve baan op Instituut voor Doven; voor de andere helft bleef hij nog werkzaam

Op vrijdag 8 oktober 2021 kwamen 19 oud-leerlingen van examenklas 1967 bijeen in de Brabantse Kluis in Aarle-Rixtel, in aanwezigheid van oud-leraar Nederlands Norbert Smulders.

Staan vlnr: Vincent Brenninkmeijer, Toine van der Sanden, Tom van der Rijken, Sjeff Vromans, Jos van den Berg, Henk van Rees, Joop Dirksen, Theo Sweep, Peter van Brunschot, Anton van der Wijst, Marius Schoormans, Johan Verwiel, Leo Mesman, Peter van Overbruggen.

Zittend vlnr: Theo de Jong, Giel van Gemert, Jan Althuizen, Norbert Smulders, Kees Quinten
Wel aanwezig maar niet op de foto: Jan Hoes. NB Om de groepsfoto compleet te maken was enige knip- en plakwerk nodig met twee foto's. Kleine vervorming aan de linkerzijde was niet te vermijden.

op Beekvliet, totdat een volledige benoeming op IVD volgde. Maar laat het duidelijk zijn: Norbert heeft zeker ook veel prettige herinneringen aan Beekvliet. Die lagen vooral buiten de lessen: toneelregie en toneelbouw met uitvoeringen in de recreatiezaal en in de aula. Stukken die velen zich zullen herinneren: Ons stadje, Het witte schaap van de familie, De hoed van Italiaans stro, Meeuwen boven Sorrento, Aanbevolen (door Efraim Kishon).

Tot zover de openbare biecht. De reünisten waardeerden zijn openhartige ontboezemingen.

Leo Mesman vergastte ons tijdens de dis genoeglijk op poëtische intermezzi van eigen hand. Enkelen, van verre gekomen, bleven ten slotte ter plaatse overnachten, terwijl de anderen -eveneens voldaan- huiswaarts keerden.... vol optimisme over een weerzien bij een volgende ontmoeting.

Hanne Buis (ex 1995), powervrouw bij Schiphol en Lelystad Airport 'Het op gevoel kiezen, incasseren en doorzetten loopt als een rode draad door mijn carrière'

Ruim drie jaar lang heeft Hanne Buis Airport Lelystad met veel enthousiasme opgebouwd en klaargestoomd voor een officiële opening. Maar zoals in de media breed is uitgemeten, staat het vliegveld er nog steeds verlaten bij. Een hoofdpindossier vindt de positief ingestelde Hanne het allerminst. "Ik heb er nog steeds vertrouwen in. Je moet niet stil blijven staan als iets niet lukt, maar het accepteren en weer doorgaan."

Door Mirjan Boot-de Werd (1988)

Waarom heb je in 1989 voor Beekvliet gekozen?

"Ik had er totaal geen besef van dat ik naar een categoriaal gymnasium ging," vertelt Hanne. "Ik zat op de Vrije School in Den Bosch, een mooie basisschooltijd waar ruim aandacht wordt besteed aan creativiteit. Aansluitend gymnasium Beekvliet was een fantastische combinatie voor mij, omdat je daardoor tijdens je jeugd de beide hersenhelften maximaal hebt aangezet. Daar pluk ik

Hanne Buis is geboren in Amsterdam (1976), getogen in Vught en zat van 1989 tot 1995 op Beekvliet. Inmiddels woont ze al weer 20 jaar samen met partner Rikkert en hebben ze een zoon (12) en dochter (10). Ze woont in Amstelveen, een plaats die, zoals ze zelf omschrijft, te zien is als de verlenging van de navelstreng met Amsterdam. Hanne Buis wordt als topvrouw tevens gezien als een next gen leader.

nog steeds de vruchten van. Op de Vrije School werd je niet getest, dus mijn ouders besloten om een Cito-toets te laten doen om een beetje een idee te krijgen op welk niveau het vervolgonderwijs ingestoken kon worden. Ze hebben me niet verteld dat ik getest werd, maar dat ik leuke oefeningen ging maken. De uitslag hebben ze me overigens ook nooit verteld. Daarna zijn we naar een

Klassenfoto: Klas 6, 1995

aantal middelbare scholen gaan kijken en toen ik Beekvliet binnentrad, ervoer ik rust en ruimte. Ik kon ademhalen en voelde me thuis," legt de oud-Beekvlieter uit. "Het op gevoel kiezen loopt eigenlijk als een rode draad door mijn carrière."

Wat staat je nog het meeste bij van Beekvliet?

"Het feit dat je als leerling serieus genomen werd. Zo herinner ik me nog goed het sporten tijdens het brugklaskamp. De jongens droegen stoere sportbroeken en de meisjes moesten van die badstof sportbroekjes dragen. Ik weet nog dat ik dat broekje aantrok en me daar zo onprettig in voelde, dat ik samen met mijn beste vriendin van de middelbare school, Janneke Pennings, naar de gymdocenten de heer Van den Noort en mevrouw Peeters-Rit ben gegaan om te vertellen dat we dit niet wilden. Het was zo'n fundamenteel gevoel! Kort daarop zijn die broekjes

afgeschafte," glimlacht Hanne. "Ik ben in mijn carrière veel met diversiteit bezig. En laatst heb ik dit moment verteld op een congres dat over diversiteit ging. Daar op het brugklaskamp begon het. Die ongelijkheid wilde ik helemaal niet! Het tweede verschil wat me gevoelsmatig tegenstond was, dat in de winter de meisjes binnen moesten sporten en de jongens buiten. Ook toen ben ik met Janneke naar Peeters-Rit en Van den Noort gestapt. En uiteindelijk mochten wij met z'n tweeën met de jongens mee buiten sporten in de winter. Later mochten alle meisjes ook buiten sporten in de winter. Wellicht dat wij het eerste dominosteentje waren," vraagt de oud-Beekvlieter zich glimlachend af. "Dat zijn toch wel twee momenten die me zijn bijgebleven na Beekvliet. Als iets je opvalt, dan kun je het echt zelf veranderen. Op Beekvliet was daar ook de ruimte voor. Je werd als mens serieus genomen."

Wat ben je na Beekvliet gaan studeren?

"Ik wilde heel graag geneeskunde gaan doen. Ik had daarvoor het Betapakket, wat voor mij best pittig was, maar een mooie oefening voor de andere hersenhelft. Met begeleiding en steun van Miek Scheffers (red. oud-docente Scheikunde) en mijn mentor Kees Gondrie (oud-docent Wiskunde) ben ik met mooie cijfers geslaagd in 1995. Ik heb zelfs nog één herexamen gedaan om mijn cijfers te verhogen, in de hoop zo meer kans te maken om ingeloot te worden bij geneeskunde. Ik deed die herexamens terwijl iedereen al eindexamenfeesten aan het vieren was. Helaas ben ik in de jaren daarna alsnog twee keer uitgeloot. Ik zat er zo dicht bij, stond op plaats 3 of 4. Maar het leven loopt zoals het loopt! Dus dan moet je er maar het beste van maken," stelt Hanne heel nuchter vast. "Het heeft iets met incasseringsvermogen te maken," bedenkt de oud-leerling, "je moet niet te lang bij de pakken neer gaan zitten."

"Ik deed die herexamens terwijl iedereen al eindexamenfeesten aan het vieren was"

"In Rotterdam ben ik Beleid en Management van gezondheidszorg gaan studeren aan de Erasmus Universiteit en tijdens het tweede jaar ben ik Nederlands Recht erbij gaan doen, die ik respectievelijk in 2000 en 2001 heb afgerond. Ook al was ik uitgeloot, ik had me voorgenomen om het beste uit mezelf te halen. Zo ben ik ook opgevoed. Met mr. en drs. op mijn visitekaartje kon ik bij diverse grote bedrijven gaan

werken: Shell, Schiphol, de Boston Consulting Group BCG. Uiteindelijk koos ik voor Schiphol. Ook al betaalde Schiphol het slechtst, het voelde voor mij als de beste keuze. Dus ook hier heb ik weer op gevoel gekozen," constateert Hanne Buis.

"Op Schiphol begon ik bij de afdeling Business Development. Daar heb ik heel veel geleerd van hoe processen op een hoofdkantoor gaan en hoe een bedrijf bestuurd wordt. Na twee jaar wilde ik heel graag naar de Operatie. Daar heb ik gemerkt hoe belangrijk de Operatie is voor een bedrijf. We kunnen namelijk in de directiekamer overleggen tot we een ons wegen, maar uiteindelijk maakt de Operatie het bedrijf. Dat vond ik fascinerend om te zien en aan bij te dragen. Na bijna drie jaar bij de Operatie gewerkt te hebben, werd ik vervolgens leidinggevende van de gehele Airside Operatie, het gehele landingsterrein. Ik was destijds de enige vrouw en de jongste binnen het management team. En toen belde de directeur van de Operatie of ik er niet de baas wilde worden. Ik had nog nooit 360 man geleid, maar ik dacht 'ik denk wel dat ik dat kan', net als Pippi Langkous," vertelt Hanne lachend. "Daarna wilde ik graag een commerciële rol doen binnen Schiphol en ben ik gevraagd om directeur Aviation Marketing te worden. Je bent dan verantwoordelijk voor het netwerk van luchtvaartmaatschappijen op Schiphol, waardoor ik veel over de wereld heb gereisd. In deze functie heb ik onder andere geleerd hoe politiek en luchtvaart samengaan: over verdragen tussen landen, hoe de Nederlandse politiek werkt, hoe werken ministeries, wat is de rol van de media. Ik heb veel overleggen gehad in Den Haag,

gesprekken gevoerd met politici en regelmatig interviews gegeven, waarbij ik vaak heb moeten uitleggen hoe Schiphol werkt en wat het belang van Schiphol is. Ik denk dat dit dan ook de perfecte vooropleiding is geweest voor Lelystad Airport. Mijn kennis van strategie, operatie en vervolgens commercie was een mooie basis voor de nieuwe uitdaging als directeur Lelystad Airport. Ik heb, denk ik, zo ongeveer 1 seconde nagedacht toen ik voor deze baan werd gevraagd," licht Hanne haar overstap toe. "Met deze stevige fundamenten aan kennis en ervaring, had ik ook hierover weer een goed gevoel. Ach, na 12 jaar Schiphol en mijn zeilervaring bedacht ik: "De wind kan nog zo hard zijn en er kunnen nog zoveel golven over je boot komen, ik weet wat ik kan, ik ken mijn team en mijn boot, dus we gaan ervoor!

En als je tegenwind hebt, moet je laveren (opkruisen om tegen de wind in te varen) en zo kom je ook uiteindelijk bij de bovenboei. Dus ik ben niet zo bang voor de tegenwind."

Inderdaad, want je was bijna als zeiler naar de Olympische Spelen in Athene gegaan.

"Ja, we waren het net niet geworden!" vertelt de oud-topzeilster. "Ik heb altijd veel gesport. En tijdens mijn studietijd ben ik fanatiek gaan zeilen. Uiteindelijk heb ik drie jaar, tussen 2001 en 2004, getraind heb voor de Olympische Spelen van Athene en werden we geselecteerd voor de Nederlandse Kernploeg. We deden met twee teams mee en mijn team was het net niet geworden. Deze periode heeft voor een deel mijn karakter gevormd denk ik. Toen

Yngling team aan het trainen voor de Olympische Campagne, 2003. Hanne met muts op

ik ging solliciteren, merkte ik namelijk dat alle werkgevers onder de indruk waren dat ik Olympische campagne had gedaan. Terwijl ik dacht, ik ben toch gewoon Hanne! Je wordt volgens mij nooit topsporter als je niet een paar karaktereigenschappen bezit zoals doorzettingsvermogen, om kunnen gaan met weerstand en tegenslag. Je incasseringsvermogen is groot. Die drie elementen lopen als een rode draad door mijn leven,” stelt Hanne vast. “Dat we de Spelen net gemist hebben, heb ik geaccepteerd omdat ik me maximaal had ingezet. Ik had er alles aan gedaan, waardoor je berusting kunt hebben.”

Ervaar je het feit dat Lelystad Airport nog steeds niet geopend is als een hoofdpijndossier?

“Op 1 januari 2017 ben ik bij Lelystad Airport begonnen tot 1 juni 2020. Ik was daar verantwoordelijk voor het gereed maken van het vliegveld voor groot vliegverkeer. Als ik terugkijk, ben ik vooral trots op de mensen die het gebouwd hebben. We hebben in drie-en-een-

“De fout werd hersteld, maar de negativiteit rondom het vliegveld bleef”

half jaar het vliegveld gereed gemaakt voor vakantievluchten. Voorheen was Lelystad een vliegveld voor alleen klein verkeer, dus voor mensen die voor hun hobby vliegen of een privé-kist hebben. We hebben de start- en landingsbaan verbreed en langer gemaakt, we hebben een terminal gebouwd met een bagagesysteem, commerciële ruimtes, de security moest worden ingericht en

Hanne Buis met haar gezin

een verkeerstoren gerealiseerd,” somt de oud-Beekvlieter op. “We hebben afspraken moeten maken over de indeling van het luchtruim en een complete organisatie opgetuigd. Van een klein hobbyvliegveld, is het vliegveld nu klaar voor snel passagiersproces en professionele afhandeling van het vakantieverkeer. Je bent in een half uur van je auto naar het toestel. En,” vertelt Hanne trots, “de hele luchthaven is op een duurzame manier gebouwd.” “Gedurende mijn tijd op Lelystad bleek er niet goed voldaan te zijn aan een aantal voorwaarden. De actiegroepen ontdekten een fout in de milieueffectrapportage, wat vervolgens heel breed werd uitgemeten in de media. De fout werd hersteld, waarna er minder gehinderden bleken te zijn dan daarvoor. Maar de negativiteit rondom het vliegveld bleef. Ook waren er geen goede aansluitroutes op de ‘snelwegen’ in het luchtruim. Dat is

ook hersteld. Goede communicatie is dus heel belangrijk bij dit soort zaken. Uiteindelijk is maar een heel klein percentage van de Nederlandse bevolking écht tegen de opening. Maar die tegenstanders praten wel heel hard en krijgen veel aandacht van de media, die vervolgens weer veel invloed hebben in politiek Den Haag. Dat zie je nu eigenlijk ook weer terug in de coronadiscussie. Maar we kunnen geen besluiten nemen in Nederland als we te vaak onze oren laten hangen naar een kleine groep die ergens tegen is! Dus ja, alle nieuwe voorwaarden vanuit Den Haag en Brussel, gaven wel eens hoofdpijn. Maar ik heb er nog steeds vertrouwen in. Lelystad Airport heeft een sterke economische en maatschappelijke rationale; doorontwikkeling is van nationaal belang”.

In juni 2020 ben je weer terug naar Schiphol gegaan.

“Toen ik gevraagd werd om toe te treden tot de Raad van Bestuur van Schiphol heb ik echt wel na moeten denken. Het was een moeilijke beslissing, want ik wilde Lelystad niet in de steek laten. Maar ik was inmiddels op het eind van een soort S-curve beland in Lelystad: alles was geregeld en klaar. Aan alle voorwaarden hadden we voldaan. Het enige wat er nog moest gebeuren, was een politiek besluit door het kabinet om het vliegveld te openen, zodat Schiphol ontlast kon worden van vakantieverkeer. Maar er werd vanuit het kabinet destijds geen beslissing genomen, ondanks dat in het regeerakkoord was opgenomen dat Lelystad Airport geopend zou worden.”

Hoe combineer je drukke baan met je privéleven?

“Ik maak altijd heel bewust tijd vrij voor

de kinderen om bijvoorbeeld mee te helpen op school. En daarnaast probeer ik me maatschappelijk breder in te zetten. Ik zit bijvoorbeeld in de Raad van Commissarissen van netbeheerder Stedin, in de Raad van Toezicht van de Nederlandse Bachvereniging, neem deel aan het Dutch Transformation Forum waar van gedachten gewisseld wordt over de toekomst van ons land.

U bent ook lid van de Raad van Toezicht van de Nederlandse Bachvereniging.

“Dat klopt. Ik ben opgegroeid met klassieke muziek en het is mooi om dat weer door te kunnen geven aan toekomstige generaties. Dit jaar bestaat de Bachvereniging 100 jaar. Een aantal jaren geleden is het plan ‘All of Bach’ ontstaan om alle werken van Bach online beschikbaar te stellen om zo ons honderdjarige bestaan te vieren. Door corona heeft het een waanzinnige vlucht genomen met inmiddels 60 miljoen views uit heel de wereld,” stelt Hanne enthousiast vast. “Bach heeft ons echt door de coronacrisis heen geholpen, is een prachtig compliment dat we vaak kregen.”

Hoe denk je terug aan Beekvliet?

Hanne denkt even na. “Door Pfeiffer heb ik de Rome-reis helaas gemist. Maar ik heb goede herinneringen aan het wandelen in Echternach, de zeilkampen, de sportdagen, de GOTA, en elke pauze was een feest! En wat me vooral bijstaat, zoals ik al zei, is dat je dingen kon veranderen, dat je serieus genomen werd. Een belangrijke ervaring die ik in de rest van mijn loopbaan meegenomen heb. Ik heb een brede glimlach als ik aan Beekvliet terugdenk.”

“Weet je,” vult Hanne het interview nog aan, “mijn zus Carlijn heeft ook op Beekvliet gezeten. Zij heeft twee jaar na mij in 1997 eindexamen gedaan. En mijn moeder, Ineke Buis-Zandstra, heeft nadat mijn zus en ik van school waren nog een aantal jaren met heel veel plezier filosofie in de hogere klassen van Beekvliet gegeven. Beekvliet is dus best een “familie-school” voor ons geweest!”

Hanne en zus Carlijn (links)

Met dank aan Hanne Buis. ★

Henk Wijnen tekent en verklaart instrumenten uit de vitrinekast

Helling met ronde schijf

De ronde schijf is op één plek zwaarder dan de rest van de omtrek. Als de schijf onderaan op de helling wordt gepositioneerd, zodanig dat het zwaarste gedeelte van de omtrek bovenin ligt, rolt de schijf de berg op en vervolgens met grote snelheid aan de andere kant de berg af. Wie, net als ik, hoopte dat éénmaal de schijf aan de andere kant aangekomen deze weer bergop zou rollen komt bedrogen uit. Ergo: een perpetuum mobile bestaat niet.

De crux is dit: zolang het moment ($F \times L$) groter is dan een tegenwerkende kracht blijft de schijf rollen. Ook al is dat bergop.

Na de daling zal de rol dus ook op een gegeven moment stoppen, namelijk als wrijvingskracht groter is dan het moment. ★

Vorbereiding reünie 2022

NMI-bestuur en redactie van Tempora Nostra bereiden zich voor op de reünie van 9 april 2022. Locatie: de Glazen Boerderij in Schijndel, ontworpen door architect en oud-Beekvlieter Winy Maas. Vlnr: Thijs Braam, Britt van Oorschot,

Cees ter Stege, Mirjan Boot – de Werd, Bram van Hulsten, Dennis Vorstenbosch, Patrick van Aarle, Peter van Overbruggen, Kees Quinten en Sjef Smolders. Inzet: Jan Lurinks kon er helaas niet bij zijn, maar kijkt van een afstand welwillend toe..

Reünie Examenjaar 1970

Non scolae, sed vitae discimus

Op zaterdag 16 oktober 2021 kon dan eindelijk de reünie worden gehouden van de eindexamenklas 1970 van Beekvliet. "Eindelijk", omdat oorspronkelijk de reünie was georganiseerd op 6 juni 2020, precies vijftig jaar nadat deze klas eindexamen deed. Helaas ging de reünie toen niet door als gevolg van de toen geldende strenge Corona-beperkingen.

Door Jos van Luyck (1970)

Vanaf 12.00 uur druppelden de oudgedienden langzaam stuk voor stuk binnen bij Restaurant Sitio aan de Korenbrugstraat in Den Bosch. Vaak was er een directe herkenning (een aantal had elkaar nog gezien tijdens de grote reünie in 2015), maar soms moest men zich opnieuw aan elkaar voorstellen, omdat het laatste contact van ruim vijftig jaar eerder dateerde.

En toch... na deze hernieuwde kennis-making ontstond er direct herkenning en een sfeer van intimiteit en vertrouwelijkheid, alsof men elkaar gisteren nog had gezien. Het "Beekvliet-gevoel" was weer terug.

Even voor de statistieken:

In 1970 deden 55 jongens eindexamen (36 alpha en 19 beta). 44 ervan slaagden, al dan niet na een of meer herexamens, elf behaalden hun gymnasiumdiploma dat jaar niet.

Er meldden zich 21 oud-klasgenoten aan voor deze reünie (in 2020 waren dat er 28), vijftien moesten zich om verschillende redenen en met spijt in het hart afmelden. Negen hadden eerder te kennen gegeven überhaupt geen belangstelling te hebben voor welke reünie dan ook, en reeds zes leerlingen van het

examenjaar 1970 waren in die vijftig jaar overleden.

Bijzonder op 16 oktober was zeker de aanwezigheid van Norbert Smulders (94 jaar inmiddels, maar nauwelijks veranderd), oud-leraar Nederlands. Helaas - en dat vonden zij ook - waren de oud-leraren Sjef Smolders (Lichamelijke Oefening) en Jan Lurinks (Tekenen) deze keer verhinderd.

Omwenteling

De bijeenkomst was - zeker na de voortreffelijke lunch - vooral luchtig van karakter, met af en toe ook ruimte voor diepergaande één-op-één gesprekken

Refter 1970

over serieuze onderwerpen die zich bijna automatisch aandienen. Herinneringen werden opgehaald aan de roerige zestiger jaren, waarin allen de ontwikkeling, zeg maar gerust: omwenteling, meemaakten van streng internaat (seminarie) naar een volledig externaat, waarbij de komst van de eerste meisjes destijds wel een heel bijzondere mijlpaal was. Bij die herinneringen aan de seminarie-periode werden ook gevoelige onderwerpen, zoals vermeend seksueel grensoverschrijdend gedrag binnen die katholieke kerk en binnen Beekvliet, en de invloed van het internaatsleven op de ontwikkeling van 15 tot 20 jarigen, niet geschuwd. Conclusie voor de meesten was wel: had ik niet op Beekvliet gezeten, dan zou mijn leven er heel anders hebben uitgezien. Vandaar de titel van dit verslag.

Levensverhaal

Uiteraard was er ook volop ruimte om het eigen levensverhaal te vertellen: wat heb je gedaan na Beekvliet? Wat deed je in je werkzame leven (de meesten zijn al gepensioneerd)? Ben je getrouwd (geweest)? Heb je (klein)kinderen? Waarmee vul je op dit moment je dagen? Hoe is het met je gezondheid?

Kortom: stof genoeg om met elkaar op een plezierige en vertrouwde manier uren aan de praat te blijven, maar dat kon slechts tot 17.00 uur. Eigenlijk dus een veel te korte tijd, wat leidde tot de conclusie dat zo'n kleinschalige reünie zeker voor herhaling vatbaar is, maar dan over een jaar of drie. ★

Met NMI-prijs op zak: Hugo van der Heijden

Sinds 2012 reikt de reünistenvereniging jaarlijks de NMI-prijs uit aan een net geslaagde Beekvliet-leerling. De prijs gaat altijd naar een leerling van wie iedereen tien jaar later op de reünie zal zeggen: 'Ja, die herinner ik me zeker nog!' Inmiddels zijn de eerste prijswinnaars alweer een paar stappen verder in het leven. Hoog tijd, vond de redactie van *Tempora Nostra*, om uit te zoeken hoe het ze vergaan is, wat ze tegenwoordig doen en wat ze zich nog herinneren van hun tijd op Beekvliet! In aflevering 2 van deze rubriek: Hugo van der Heijden.

Dag Hugo! Jij won in 2013 de tweede editie van de NMI-prijs. Dat is alweer acht jaar geleden. We zijn benieuwd: wat ben je daarna gaan doen, hoe is het je vergaan? En wat is je huidige situatie: waar woon je, wat doe je voor werk, hoe ziet je leven er verder uit?

Die acht jaar zijn voorbij gevlogen. Tegen veel hartelijke adviezen in ben ik in Delft werktuigbouwkunde gaan studeren. Mooie studie, hard werken en na de bachelor te hebben afgerond heb ik ook afgelopen maand de ingenieurs-titel mogen opspelden na een master in systems engineering. Ik snap nu wel

waar dat advies toen vandaan kwam: het was vaak bikkelen. Delft had ik echter nooit willen missen, er heerst een soort ongeremde nieuwsgierigheid, heel leuk om mee te maken.

Niet geheel verrassend, maar als je een studie volgt, gaat het alleen maar over dát onderwerp; althans, zeker op de TU. Dat viel me best tegen, ik miste een beetje de 'liberal education' die ik wel op de universiteit verwacht had. Als je dan bij een etentje met je wiskundige

Op het brugklaskamp in 2007, waar de vriendschappen begonnen; Hugo derde van links.

Ook de techniekcommissie mag even op het podium bij de muzikavond!

kennis en Delftse arrogantie in een discussie belandde en onder tafel werd geluld omdat je eigenlijk gewoon geen idee hebt hoe de wereld werkt, was dat best matig. Dat moest anders, dus ik ben een paar jaar geleden ook rechten gaan studeren, als een soort hobby. Dat is een beetje uit de hand gelopen, want komend half jaar ga ik naar de University of Texas School of Law voor mijn master in het civiele recht.

In het juryrapport van de NMI-prijs stond onder andere: "Die lange van de techniekcommissie, zullen velen over tien jaar zeggen bij de naam Hugo van der Heijden. Samen met een aantal compagnons (...) zorgde hij bij alle muziek- en feestavonden en toneelproducties met zeer veel kennis van zaken voor perfect licht en geluid. Activiteiten die veel tijd en aandacht van Hugo vroegen: daardoor (...) was er een zeer lange vergadering nodig om hem uiteindelijk toch in klas 6 te krijgen." Twee

vragen komen in ons op bij het lezen hiervan: we weten dat je ook bij de grote Beekvliet200-reünie van 2015 nog zeer betrokken was bij de technische ondersteuning, maar doe je daar nog steeds iets mee, of is dat inmiddels een hobby van vroeger? En: is het ook tijdens je studie (en daarna) zo geweest dat je veel tijd en aandacht aan nevenactiviteiten hebt besteed; en zo ja, op welk vlak?

De techniekcommissie was echt fantastisch, maar ik doe nu niks meer met licht en geluid. De nevenactiviteiten daarentegen hebben wel hoogtij gevierd. Een paar jaar heb ik naast mijn studie gewerkt voor startup en Eneco-dochter PEEEKS. Om er voor te zorgen dat er meer duurzame energie op het elektriciteitsnetwerk terecht kan, werd daar een systeem ontwikkeld om zoveel mogelijk verbruik flexibel te maken. Op die manier kan als de zon schijnt en het hard waait duurzaam opgewekte stroom toch

nuttig worden gebruikt en hoeven we nooit windmolens of zonnepanelen uit te schakelen.

Bij dat bedrijf heb ik onder andere mee mogen werken aan het vraagstuk hoe Dubai z'n koelsystemen beter kan afstemmen op de grootschalige

Hugo werktuigbouwkunde studeren - maar wij vermoeden dat hij naast techniek ook veel aan politiek, beleid en organisatie zal blijven doen. Een jongen met brede interesses! Had de jury gelijk over je maatschappelijke betrokkenheid? Hoe ligt de balans tussen techniek en maatschappij in je studie, werk en andere activiteiten?

Podcastopname met VS-ambassadeur Pete Hoekstra

opwekking van zonne-energie. En via PEEKS mag ik mezelf ook mede-uitvinder noemen van een gepatenteerde technologie die atoomklokken overbodig maakt voor specifieke toepassingen binnen dat flexibiliseren van energieverbruik. Heel bijzonder om van het patent office de brief in de bus te vinden die je vertelt dat je nu een klein beetje Willie Wortel bent; ik heb helaas nog geen levend lampje geknutseld.

Je examenjaar op Beekvliet was erg bijzonder omdat je veel van Beekvliet weg was, als bestuurslid (penningmeester) van scholierenorganisatie LAKS: je zat regelmatig met de minister van onderwijs om tafel. De NMI-jury schreef '(...) dan gaat

Om toch een beetje een excuus te hebben om in Den Haag rond te lopen ben ik in de eerste jaren van m'n studie actief geweest bij de Atlantische Commissie. Een club die zich bemoeit met de verhouding tussen Nederland en de VS. Via hen mocht ik mee met de parlementaire delegatie naar de NAVO-vergadering in Stavanger en heb ik afgelopen jaar voor mijn podcast Ambassadeur Hoekstra geïnterviewd op zijn residentie. Met hem als Trump-appointee was dat niet per se omdat we het nou zo eens waren met elkaar, maar juist om eens te kijken of we verschillen konden overbruggen.

Minder glamoureuus, maar veel nuttiger

waren andere dingen. Afgelopen zomer ben ik bijvoorbeeld erg geschrokken van de cijfers dat 1 op de 10 vrouwen wordt verkracht in hun studententijd; dat is echt erg. Met de "Let's Talk About Yes"-campagne van Amnesty International hebben we geprobeerd om daar aandacht voor te vragen op de TU Delft. De actieweek maakte veel los onder studenten, maar het bestuur van de universiteit steekt best wel zijn kop in het zand; daar snap ik niks van. (Tekens trouwens allemaal even de petitie!)

Enfin, veel van mijn vrije tijd is naar dit soort dingen gegaan; het zijn ook wel zaken die me heel natuurlijk motiveren. Een van de leukste dingen waar ik nu mee bezig ben is het coachen en mentoren van de huidige LAKS-bestuurders. Heel tof om te zien hoe zij, 15 of 16 jaar oud, zich in een razend tempo ontwikkelen en ontzettend professioneel impact weten te maken in de politiek, maar ook meer op de achtergrond door het hele onderwijsveld heen.

Tot slot: nu je Beekvliet alweer een flinke tijd achter je hebt gelaten, kun je goed terugkijken. Wat neem je nog altijd mee uit je Beekvliet-tijd en wat misschien juist absoluut niet?

Mijn tijd op Beekvliet was echt uniek, de idiote vrijheid en het vertrouwen dat mij is gegund, maar waar Beekvliet ook in het algemeen toe in staat was, is zó bijzonder en daar ben ik ook echt heel dankbaar voor. Achteraf is dat denk ik pas echt goed tot me doorgedrongen. Er is té veel om op te noemen wat ik nog altijd bij me draag van mijn Beekvliet-tijd. De laatste tijd denk ik bijvoorbeeld nog vaak terug aan mijn mentor in de laatste paar schooljaren, Sander Faas. Die altijd – hoewel ik af en toe niet zulke handige dingen uithaalde – achter me stond, hielp om het weer recht te breien en me zelfvertrouwen gaf. Voor mij een voorbeeld hoe ik zelf met m'n mentorees om kan gaan en een van de vele dingen waar ik Beekvliet dankbaar voor ben! ★

Na al die jaren als Beekvliet-vrienden nog altijd graag bij elkaars hoogtepunten, zoals hier bij de promotie van Laurens van Zandvoort in november 2020. V.l.n.r. Nino de Lange, Hugo, Laurens van Zandvoort, Michiel Hoornick en Felix Peijnenborgh (allen examen 2013).

I Oud-leerling Peerke Donders verdient beeld op Beekvliet

Er zullen weinig katholieke scholen in Nederland zijn die zich er op kunnen beroepen dat onder hun oud-leerlingen er iemand is die zalig of heilig is verklaard. Beekvliet kan dat echter met recht stellen. Aan onze school is immers in de periode 1831-1837 als leerling/knecht (sic!) verbonden geweest Peerke Donders, die door paus Johannes Paulus II op 23 mei 1982 zalig is verklaard.

Door Ed Wagemakers

Bedevaartvaantje

Peerke Donders werd te Tilburg geboren op 27 oktober 1807 als zoon van een arme huiswever. Peerke had een zwak gestel zodanig dat zijn bezorgde vader hem bij slecht weer in een meelzak op zijn rug op en neer naar school bracht. Kleine Peerke had echter een sterke wil: al op zesjarige leeftijd vertelde hij dat hij priester wilde worden.

Dat was niet zo gemakkelijk voor een lid van een arm gezin. De opleiding op Beekvliet was vooral weggelegd voor zonen van gegoede families. Daarbij kwam dat Peerke niet erg begaafd of ontwikkeld was en nauwelijks thuis gemist kon worden als hulp aan het weefgetouw. De pastoor van zijn parochie steunde hem echter en wist enkele weldoeners te vinden om zijn studie aan het kleinseminarie Beekvliet financieel mogelijk te maken.

Knecht

Toen Peerke in september 1831 op Beekvliet aankwam oordeelde de regent dat hij te weinig ondergrond had voor de opleiding en derhalve voorlopig alle plannen om te gaan studeren maar moest laten varen en gewoon als huisknecht dienst moest gaan doen. Op kleinseminarie Beekvliet werd mij nog het hok aangewezen waar Peerke als knecht doende was geweest. Peerke reageerde lijdzaam op deze onverwachte tegenslag. Na een half jaar besloot

Bedevaartgangers bij kapel, waterput en geboortehuisje van Peerke Donders. Jaren veertig van de 20e eeuw. (Collectie Erfgoed Nederlands Kloosterleven, Sint Agatha).

de regent dat Peerke -inmiddels 23 jaar oud- alsnog de klas mocht gaan volgen en alléén na zijn studietijd de andere knechten van het seminarie behoefde te helpen.

Op de proef gesteld

Een knecht-student was op het seminarie nog niet voorgekomen. Uit die vreemde verhouding, zowel tot de studenten als tot de knechten, kwamen pesterijen voort die hem van twee kanten overvielen. De knechten wantrouwden hem. Hij was in hun ogen al te gediensig en gehoorzaam, hetgeen zij als een stil verwijt zagen aan hun adres. Peerke verdroeg echter geduldig hun nare bejegening en won langzamerhand hun sympathie. Nog erger was de wijze waarop Peerke werd behandeld

door zijn jonge medestudenten. Op de achterste bank in de klas zittende hoorde in zijn sjofele kleren de leerstof aan waar hij aanvankelijk weinig van begreep terwijl hij bij overhoringen in de klas antwoorden gaf die algemeen gelach opwekte. Hij was een object van spot met vernederende opmerkingen die hem zeer op de proef moeten hebben gesteld. Peerke bleef aanvankelijk ook knecht maar ontwikkelde zich in de klas steeds beter. Hij werd op den duur een gemiddelde leerling. Hij blonk echter uit in hulpvaardigheid, godsvrucht en plichtsbetrachting.

Een schat in hun midden

Het boek Peerke Donders een leven in brieven citerende: 'Zijn medestudenten en de leiding gingen steeds meer

inzien “welk een schat zij in hun midden hadden”. Nu werd Peerke ook door anderen geholpen en ondersteund in de voor hem zo moeilijke vakken als wiskunde en geschiedenis. Hij kreeg boeken, schriften en potloden en zijn medeleerlingen kwamen hem in allerlei kleinigheden te hulp. Toen Peerke op het kleinseminarie kwam werd hij door bijna iedereen geminacht, toen hij het verliet was iedereen vol hoogachting voor hem en werd hij door sommigen al gezien als een soort heilige”.

Op 4 oktober 1837 begon Peerke zijn studie op het grootseminarie in Haaren. Hij studeerde hard en werd een meer dan gemiddeld goede student. Wat iedereen met name bij Peerke opviel was zijn diepreligieuze houding, zijn bescheidenheid, dienstbaarheid, opgewektheid en zachtmoedigheid.

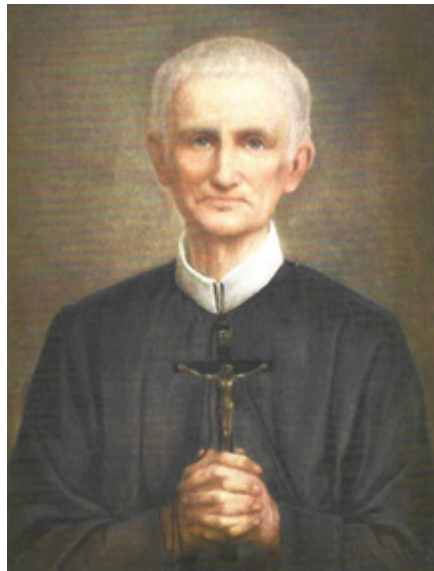
In 1839 bezocht de apostolisch prefect van de Surinaamse missie het grootseminarie. Peerke had een langdurig gesprek met hem en hoorde over problemen van de missie aldaar, met name door het grote gebrek aan priesters. Dit raakte Peerke zeer. Hij had naar zijn overtuiging zijn definitieve bestemming in het leven gevonden. Na de afloop van zijn studie werd hij op 5 juni 1841 tot priester gewijd waarna Peerke zo spoedig mogelijk naar de missie in Suriname wilde vertrekken. Op 1 augustus 1842 was het zo ver. Hij vertrok met een zeilschip vanuit Den Helder en zou nooit meer in Nederland terugkeren.

Naasteliefde als werk in uitvoering

Bijna 45 jaar heeft Peerke Donders in Suriname geleefd en gewerkt. De eerste twaalf jaar was hij in Paramaribo waar

hij als priester in de parochie werkte. In 1856 ging Peerke Donders definitief naar de melaatsenkolonie Batavia waar hij de jaren ervoor ook al een paar keer was geweest. Hier werkte hij tot aan zijn dood onder de melaatsen.

De nederzetting Batavia lag in het oerwoud, ver verwijderd van Paramaribo. Er woonden zo'n 500 melaatsen die onder, ook voor die dagen, erbarmelijke omstandigheden leefden. Het waren vooral slaven en er was nauwelijks medische hulp. Peerke zocht die mensen elke dag op in hun armzalige hutten en troostte hen en bracht verlichting waar hij kon.

Hij waste de melaatsen, verbond hun vaak afschuwelijke wonden en gaf hun zo nodig zijn eigen voedsel en kleding. Naasteliefde was voor Peerke niet een abstract ideaal, doch werk in uitvoering; toen een melaatse in haar laatste levensfase hem zei dat ze graag nog een keer het oerwoud wilde zien, tilde Peerke

Graf Peerke Donders

haar uitgemergelde lichaam uit bed en maakte met haar in zijn armen een laatste wandeling in het omringende bos. Peerke was ervan overtuigd dat het ware heil van de mensen vanuit het katholieke geloof kwam en hield deze troostrijke boodschap aan de mensen in zijn omgeving voor. Ook maakte hij steeds weer korte reizen naar andere plantages in het oerwoud waar hij als missionaris onder bosnegers (Marrons) en indianen werkte. Hij stierf in de melaatsenkolonie Batavia op 14 januari 1887.

Er was een heilige gestorven

Na zijn dood was er een algemeen besef dat er een heilige was gestorven. Men begon onmiddellijk met voorbereiding van een proces van zaligverklaring die formeel in 1900 startte. De verering voor Peerke Donders werd steeds groter. Zijn graf werd overgebracht naar de kathedraal in Paramaribo. De locatie van zijn ouderlijk huis in Tilburg werd een bedevaartsoord. Daar staat sedert 2009 ook het glazen Peerke Donders paviljoen met een museale expositie

over zijn leven. In Tilburg werd ook een groot standbeeld voor hem opgericht. Op het grootseminarie Haaren werd zijn vroegere kamer een gebedsruimte. De Markt in St.-Michielsgestel kreeg de naam Petrus Dondersplein en voor de parochiekerk aldaar werd in 1935 een houten beeld van hem geplaatst, enz., enz.

Op het kleinseminarie Beekvliet stond, hoog op de lange wand van de grote refter, een borstbeeld van Peerke die vandaar op vele generaties seminaristen heeft neergekeken. Het is in feite vreemd dat in het huidige schoolgebouw van Beekvliet een afbeelding of beeld van Peerke Donders ontbreekt. Ik denk dat we kunnen stellen dat Peerke Donders de meest bewonderenswaardige oud-leerling van Beekvliet is. We zouden alsnog op Beekvliet een beeld van Peerke Donders kunnen neerzetten. Zou Beekvliet deze oud-leerling niet in ere dienen te houden? ★

Er is veel commotie geweest over het standbeeld... (Foto: katholiek.nl)

I Hoe is het toch met.....? Alex Krebber

Oud-docent economie en maatschappijleer

Met Beekvliet in complete verbouwing is ook tijdelijk de eregalerij van oud-docenten in de opslag gegaan. En dan blijkt er ineens al een tijdje een docent met pensioen te zijn, die lange tijd in z'n eentje veel leerlingen heeft zien voorbij komen. Als een soort unicum in zijn vak, heeft hij een groot aantal Beekvlieters de beginselen van de wet van vraag en aanbod bijgebracht tijdens zijn economielessen. Hoe bijzonder is het, dat Alex Krebber ook nog het vak maatschappijleer heeft gedoceerd. Een wonderlijke combinatie, of toch niet? Twee vakken die momenteel de maatschappij bezig houden. Een digitaal interview op gepaste afstand met de heer Krebber is dan ook zeker op zijn plaats. Samen met zijn vrouw José en hun drie katten, geniet hij inmiddels van zijn pensioen in Waalwijk.

Door Mirjan Boot-de Werd (1988)

Vanaf en tot wanneer gaf u op Beekvliet les?

"Van 1982 tot 2017 heb ik als docent economie en maatschappijleer op Beekvliet les gegeven. Ik ben begonnen als docent maatschappijleer op het Jacob Roelandslyceum in Boxtel. Pieter Walraven was daar docent economie en hij gaf eveneens les op Beekvliet. Hij ging zijn uren uitbreiden op het Jacob Roelandslyceum, zodat er lesuren vrijkwamen op Beekvliet. Op zijn advies heb ik toen gesolliciteerd en na een positief verlopen gesprek met rector Wintjes mocht ik in 1982 beginnen," vertelt de enthousiaste oud-docent.

Welke opleiding heeft u daarvoor gevolgd?

"Na de lagere school in Tilburg, waar ik in 1951 geboren ben, ben ik naar de MULO (tegenwoordig MAVO) gegaan en vervolgens naar de HBS (tegenwoordig VWO). Daarna heb ik de opleiding rechtsgeleerdheid met economische speci-

alisatie aan de Katholieke Hogeschool (Tilburg University) gevolgd."

U was lange tijd de enige economiedocent op Beekvliet.

"Inderdaad, de eerste jaren was ik de enige economiedocent. Maar door

toename van het aantal leerlingen en meer belangstelling voor het vak kwamen er meer lesuren voor het vak economie bij. Ik kreeg er een collega bij, Max Horbach. De extra lesuren werden tijdelijk door hem opgevuld," legt Alex Krebber uit.

Kon u veel eigen inbreng geven aan de economielessen op Beekvliet?

"Jazeker, dat was één van de aangename kanten van Gymnasium Beekvliet," vertelt Alex. "Ik had bijzonder veel vrijheid om mijn lessen naar eigen smaak in te vullen, binnen het strakke kader van het examenprogramma uiteraard. En dat gaf ruimte voor 'socializen' en discussies met de leerlingen. Je vak krijgt hierdoor een extra dimensie."

Zijn de leerlingen veranderd tijdens uw 35-jarige loopbaan als docent op Beekvliet?

"Leerlingen van toen zagen een docent als een 'autoriteit'. De verhouding leraar-leerling was tamelijk formeel. De samenleving is inmiddels sterk gedemocratiseerd waardoor de gezagsverhoudingen zijn veranderd. Een docent wordt nu door leerlingen in het algemeen gezien als een min of meer gelijkwaardige 'partner' in zijn of haar opleiding," stelt de oud-docent vast. "Of het ene beter is dan het andere is de vraag. Het is mijns inziens een kwestie van het bewaren van een goede balans in de persoonlijke verhoudingen. En die verhoudingen worden, onafhankelijk van de tijd waarin men leeft, bepaald door fatsoen en wederzijds respect."

Hoe rijmt u het vak economie in combinatie met maatschappijleer?

"Economie bestudeert het menselijk

gedrag vanuit de optiek van de schaarste. Maatschappijleer bestudeert de samenleving vanuit diverse optieken: sociologisch, economisch, juridisch en historisch," legt Alex uit. "Vanuit mijn rechten- en economiestudie ontwikkelde zich de belangstelling voor het menselijk gedrag in de samenleving in ruime zin."

Tijdens de lessen economie in de vierde klas kwam 'vraag en aanbod' aan de orde. Een les die nu erg actueel is gezien de schaarste en stijging van materiaalprijzen. Hoe kijkt u daar tegenaan?

"De vrije werking van vraag en aanbod (volledige concurrentie) wordt nogal eens beperkt door het ontstaan van economische machtsvorming. Dat betekent dat markten in handen komen van enkele grote multinationale ondernemingen. Voorbeelden daarvan zijn de markten van grondstoffen en energie (gas en olie). Door de geringe concurrentie en onderlinge prijs- en productieafspraken krijgen de consumenten flink hogere rekeningen te betalen."

Hoe kijkt u als econoom tegen de staatsschulden aan als gevolg van de coronasteun?

"De Zeeuwen zouden zeggen: 'ons ben zuinig!' Je hoort mensen nogal eens klagen dat de overheid momenteel met geld smijt wegens corona en het klimaat. De Nederlandse overheidsschuld bevindt zich gelukkig nog altijd netjes binnen de Europese norm. Maar zo gauw als de economische groei afzwakt, krijgt de overheid te maken met dalende belastinginkomsten. Met het oog daarop is zuinigheid aan de uitgavenkant een goede zaak."

Winterlandschap

Zou u in de schoenen van Wobke Hoekstra willen staan?

De econoom denkt even na. "Wobke Hoekstra heeft te maken met twee ingewikkelde zaken. Ten eerste is er de grote verdeeldheid binnen het CDA, zeker na het vertrek van Pieter Omzigt. Ten tweede is daar het structureel afbrokkelend vertrouwen van de kiezers in het CDA met het bijbehorend zetelverlies. Hij staat dus voor de vraag hoe hij deze problemen het beste kan aanpakken. Een moeilijke opdracht..."

Wat zijn zoal de dagelijkse bezigheden van een gepensioneerde docent economie?

"Ik geef nog steeds les, maar dan in de vorm van bijlessen. Teken en schilderen (aquarellen) zijn twee grote hobby's van mij. Verder speelt de studie van de Bijbel een belangrijke rol in mijn dagelijks leven."

Wat schildert u met name? En exposeert u wel eens?

"Ik schilder hoofdzakelijk (winter)landschappen, maar ook dieren. In 2016 ben ik met schilderen begonnen in de vorm van een cursus. En nee, geen exposities," lacht Alex. "Ik ben slechts een hobbyist en wil dat graag zo houden."

De Bijbel speelt een belangrijke rol in uw leven, zegt u. Wat is uw favoriete Bijbelpassage?

"Dat is Johannes 11, de volgende verzen: *25 Ik geef de doden het leven terug,' zei Jezus tegen haar*. 'Ik ben Zelf het leven. Wie in Mij gelooft, zal leven, zelfs als hij gestorven is. 26 Wie leeft en in Mij gelooft, zal nooit sterven. Geloof je dat?'*

**Jezus sprak met Martha, de zus van Lazarus. Hij was vier dagen tevoren overleden.*

Waarom juist deze verzen?

"Waarom vind ik deze verzen belangrijk?" Alex Krebber probeert het uit te leggen. "Wij hebben in de kerk en op school geleerd dat Jezus de Zoon van God is. Jezus is naar de aarde gestuurd om het gevolg van de "zondevaal van de mens", de dood, op te heffen. Hij was daartoe in staat omdat hij zelf het Leven was en is. Dat bewijst hij door zijn gestorven vriend Lazarus ter plaatse zijn leven op aarde terug te geven. Hij belooft dat Hij ieder mens die Zijn vriendschap wil aanvaarden, eeuwig leven zal geven. Het lijkt erop dat Jezus ieder van ons, via Martha, uitnodigt om antwoord te geven op zijn vraag: "Wie leeft en in Mij gelooft, zal nooit sterven. Geloof je dat?" Martha geloofde hem..."

De vaccinatiegraad is bij enkele doelgroepen in Nederland laag. Vanuit de RK-kerk en nu ook enkele artsen wordt vaccineren vergeleken met een daad van naastenliefde. Dit kunnen erg lastige discussies zijn. Hoe kijkt u, als docent maatschappijleer, daar tegenaan? Je ziet immers de Nederlandse maatschappij behoorlijk in tweeën splijten.

"Zoals bekend bevindt de samenleving zich al sinds maart 2020 in een situatie van angst voor het coronavirus. Om dit probleem definitief op te lossen is de overheid in het voorjaar van 2021 begonnen met de uitrol van twee vaccineringsrondes in de stellige verwachting dat, indien minimaal 80% zou zijn gevaccineerd, alles onder controle zou zijn. In september 2021 werd een vaccinatiegraad van 84,8% gerealiseerd. In de loop van oktober 2021 bleek het virus echter weer de kop op te steken. Ook mensen die tweemaal gevaccineerd

waren, bleken nog altijd vatbaar te zijn voor de ziekte. Daarom vindt nu de uitrol van een derde vaccinatieronde plaats (en mogelijk in de nabije toekomst een vierde ronde). Dit in combinatie met een grotere vaccinatiedrang in de vorm van uitbreiding van sancties voor mensen die niet zijn gevaccineerd," vat de oud-docent de actualiteit rondom Covid-19 kort samen. "Technisch gezien is de vraag naar de effectiviteit van de vaccins essentieel. De toekomst zal uitwijzen of het traject van meerdere vaccinaties in een betrekkelijk korte periode voldoende rendement zal opleveren. Daarbij is het belangrijk om te vergelijken met landen waar sprake is

van een vaccinatiegraad van meer van 90% of zelfs bijna 100%. Ook zou men kunnen kijken naar landen als Zweden waar vanaf het begin van de pandemie een veel minder strikt beleid is gevoerd en de oversterfte niet noemenswaardig is toegenomen. De vaccinatiegraad in Zweden bedroeg in augustus 2021 72%. Elkaar afrekenen op het wel of niet gevaccineerd zijn, lijkt geen (of een negatieve) toegevoegde waarde op te leveren voor de oplossing van dit probleem."

Viel het afscheid van Beekvliet u zwaar?

“Ja en nee. Ja, omdat je van je vak en je werk met leerlingen houdt. Nee, naarmate ik de pensioenleeftijd naderde, viel het werk mij steeds zwaarder, mede gegeven een nogal haperende gezondheidstoestand.”

Wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

De heer Krebber denkt even na. “Er wordt gezegd: “iedere medaille heeft twee kanten”. In ieder werkverband, en zeker in het onderwijs, heeft ieder zijn en haar eigen persoonlijkheid en mening. Dat geeft nogal eens aanleiding tot misverstanden en wrijving. Een voortdurende uitdaging voor de schoolleiding om daar verstandig en prudent mee om te gaan. Mijn herinnering, wat deze zijde van de medaille betreft, is dat Beekvliet daar in het algemeen flexibel en matigend mee weet om te gaan.”

“De andere zijde van de medaille,” gaat de oud-docent verder, “betreft een periode waarin een nieuwe en bijzondere collega, Max Horbach, zijn intrede deed. Max was een zeer rijk man, zowel in materieel als in geestelijk

opzicht. Op zijn eerste werkdag op Beekvliet denderde hij in alle vroegte op een zware motor de parkeerplaats op, hetgeen veel opzien baarde. Hij deed zijn integraalhelm af en tot ieders verbazing bleek hij al een man van ver boven de zeventig te zijn. Terwijl hij met jeugdige en kwieke tred langs het verbaasde publiek snelde, vroeg hij in het voorbijgaan waar de koffiekamer was. Voordat iemand echter kon antwoorden was hij al bijna bij de ingang van het gebouw.”

“Hij had een luide stem. Je hoorde hem in de gang al van ver aankomen, enthousiast converserend met leerlingen over aandelenkoersen. Ook in het leslokaal kon je zijn bulderend lachen horen als hij weer een van zijn vele grappen had gemaakt. De leerlingen vonden het prachtig! Ik hield niet zo van schoolfeestjes. Max wel! Hij wist mij steeds weer over te halen om mee te doen. En daar had ik nooit spijt van. Hij heeft Beekvliet en de sectie economie, in de korte tijd dat hij daar was, extra kleur gegeven.” ★

Met dank aan Alex Krebber

Personalia

GEBOREN

Op 16 oktober is Codie Schuurmans geboren, zoon van Elsbeth Oudshoorn (2006) en Guus Schuurmans (2008).

OVERLEDEN

Op 5 november is op 55-jarige leeftijd Karel van Zon (1985) overleden. Karel was zelf oud-leerling van Beekvliet, maar ook de vader van Janneke (2016) en Annabel (2018) van Zon.

GEPROMOVEERD

Op 29 september promoveerde Werna Uniken Venema (2008) aan het Universitair Medisch Centrum van de Rijksuniversiteit Groningen op een proefschrift met de titel ‘Gut mucosal gene expression in inflammatory bowel disease; the heterogeneous nature of inflammation’.

Op 16 november verdedigde Lisa van Weert (2008) haar proefschrift met de titel ‘Genomic glucocorticoid signaling in the hippocampus - Understanding receptor

specificity and context dependency’ aan de Universiteit Leiden.

Geneviève Ector (2008) is op 19 november gepromoveerd aan de Faculteit der Medische Wetenschappen van de Radboud Universiteit Nijmegen. Zij verdedigde het proefschrift ‘From CML to CMYLIFE: a lifelong journey’.

Eveneens op 19 november vond de promotieplechtigheid plaats van Soraya Jonker (2008), aan de Universiteit Maastricht. De titel van haar proefschrift luidt ‘Safety and efficacy of intraocular lenses in cataract- and refractive surgery’.

Op 10 december promoveerde Feline ter Bruggen (2010) aan de Erasmus Universiteit Rotterdam op een proefschrift getiteld ‘The use of sedation analgesia during the implantation of a neurostimulator: dexmedetomidine versus propofol’.

PRIJZEN EN ONDERSCHIEDINGEN

Bij zijn afscheid als rijksarchivaris en adjunct-directeur van het Brabants Historisch Informatie Centrum (BHIC) is Dungenaar Jan Sanders (1973) op 9 september benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Deze koninklijke onderscheiding werd overhandigd door de burgemeester van Sint-Michielsgestel, Han Looijen, voor zijn ruimhartige vrijwilligerswerk, de vele bestuursfuncties en zijn inspirerende onderzoeksactiviteiten die betrekking hebben op de geschiedenis van Brabant.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van *Tempora Nostra* (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, **Nunc Meminisse** luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalialia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende **extra (jubileum-)nummer** van Tempora Nostra verschijnt **begin maart 2022**. De kopij daarvoor dient **vóór 10 januari 2022** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulsten (2014), Britt van Oorschot (2017).

Vormgeving: Marc Heymans

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 800

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI:
Patrick van Aarle, bereikbaar via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bestuursleden NMI: Martijn van Hulsten (1986), voorzitter, Patrick van Aarle (1993), penningmeester, Kees Quinten (1967), Thijs Braam (1973), Dennis Vorstenbosch (2011) en Sjef Smolders (oud-docent en oud-conrector).

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SCPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHELSGESTEL
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.
Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
Adres :
Postcode : Woonplaats : Land* :
Telefoon : E-mailadres :
Examenjaar : Studierichting : Beroep :
Rekeningnummer [IBAN] : Bank Identificatie [BIC]** :
Plaats en datum : Handtekening :

* Hoef niet alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHELSGESTEL

